

Sygn. akt II Ca 279/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Elżbieta Hallada
Sędziowie:	SO Sylwia Kornatowicz (spraw.) SO Sabina Ziser
Protokolant:	st. sekr. sąd. Roksana Babiarczyk

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2014 roku w Legnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa (...) S.A.

w L.

przeciwko stronie pozwanej Skarbowi Państwa - Starosta (...)

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie

z dnia 31 stycznia 2014 roku

sygn. akt I C 1499/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 300 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 279/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Lubinie wyrokiem z dnia 31 stycznia 2014 r. w sprawie sygn. akt I C 1499/13 ustalił stawkę opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste działek gruntu położonych w C. o numerach (...), stanowiących własność strony pozwanej Skarbu Państwa i będących od lat 1990 – 1994 w użytkowaniu wieczystym strony powodowej Przedsiębiorstwa (...) S.A. w L.. Stawkę tę określił Sąd Rejonowy w wysokości 1 %, poczynając od 1 stycznia

2013 r., przy ustaleniu, że przedmiotowe nieruchomości wykorzystywane są przez stronę powodową jako baza transportowa, służąca prowadzeniu działalności w zakresie transportu publicznego – przewozu osób autobusami na podstawie licencji z dnia 14.01.2005 r. Baza ta obejmuje budynek administracyjno-socjalny dla pracowników, stację paliw dla autobusów, stanowisko ich smarowania, magazyn części zamiennych oraz plac postojowy, a wszystkie te obiekty wykorzystywane są przez stronę powodową wyłącznie dla prowadzenia transportu publicznego. W tych okolicznościach należy zdaniem Sądu I instancji uznać, że objęte powództwem nieruchomości wykorzystywane są na cele publiczne w rozumieniu art. 6 pkt 1 ustawy z 21.08.1997 r. o gospodarce nieruchomościami (u.g.n.) i dlatego na podstawie art. 72 ust. 3 pkt 4 w zw. z art. 221 ust. 1 tej ustawy stawka procentowa opłaty za użytkowanie wieczyste tych nieruchomości winna wynosić 1 %, w miejsce dotychczasowej stawki 3%. W ten sposób Sąd Rejonowy uwzględnił w całości argumentację strony powodowej, a nie podzielił stanowiska strony pozwanej, która podnosiła, że w przypadku korzystania z przedmiotowych nieruchomości nie jest spełniona ustawowa przesłanka celu publicznego w rozumieniu ustawowym.

Strona pozwana złożyła apelację od wyroku, zarzucając naruszenie przepisów art. 6 pkt 1, art. 72 ust. 3 pkt 4 w zw. z art. 221 oraz art. 73 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami (u.g.n.), a to poprzez nieprawidłowe uznanie, że celem publicznym w rozumieniu wskazanej ustawy jest utrzymanie bazy transportowej, która nie ma charakteru powszechnego i ogólnie dostępnego, a jedynie wykorzystywana jest przez powoda przy okazji prowadzenia jego podstawowej działalności w postaci transportu publicznego. Zdaniem skarżącego baza transportowa nie stanowi obiektu transportu publicznego w myśl art. 6 ustawy, który to przepis zawiera zamknięty katalog celów publicznych i nie podlega interpretacji rozszerzającej, a celu publicznego w użytych w tym przepisie znaczeniu nie można utożsamiać z powszechnym jego rozumieniem. Ponadto strona pozwana wskazała, że sposób korzystania z przedmiotowych nieruchomości nie zmienił się od chwili oddania ich w użytkowanie wieczyste, co również nie pozwala na zmianę stawki procentowej opłaty rocznej, która ustalona została w decyzji uwłaszczeniowej.

Strona powodowa złożyła odpowiedź na apelację, wnosząc o jej oddalenie i zasądzenie kosztów instancji odwoławczej.

Sąd Okręgowy, przyjmując za własne prawidłowe ustalenia faktyczne poczynione w pierwszej instancji, zważył, co następuje:

Apelacja nie jest uzasadniona.

Sąd odwoławczy w pełni podziela pogląd prawny wyrażony w okolicznościach tej sprawy przez Sąd Rejonowy, a także przez stronę powodową. Sąd drugiej instancji nie ma żadnych wątpliwości co do tego, że przedmiotowe nieruchomości, stanowiące bazę transportową Przedsiębiorstwa (...) S.A. w L., wykorzystywane są na realizację celu publicznego, jakim jest przewidziane w art. 6 pkt 1 u.g.n. (Dz. U. 2014 , poz. 518 – j.t.) utrzymywanie obiektów i urządzeń transportu publicznego. W przekonaniu Sądu Okręgowego obiekty i urządzenia posadowione na terenie bazy (stacja paliw, magazyn, warsztat, zajezdnia, budynek administracyjno-socjalny) służą utrzymaniu prowadzenia transportu publicznego, o czym przekonuje prosty argument, że bez tych obiektów i urządzeń transport publiczny realizowany przez stronę powodową nie może się odbywać, a więc zachodzi tu bardzo ściśle, nierozzerwalne wręcz powiązanie. Jak podkreślały w toku procesu obie strony, „celu publicznego” w rozumieniu ustawy nie można utożsamiać z potocznym rozumieniem „publicznego charakteru”, jednakże skarżący w swojej apelacji skupia się na takim właśnie znaczeniu potocznym, podnosząc tę mianowicie kwestię, że sam teren bazy transportowej i świadczone tam usługi nie są ogólnie dostępne. Tymczasem ten brak powszechnej dostępności jest w tym przypadku dowodem wykorzystywania bazy wyłącznie dla potrzeb transportu publicznego, a nie również dla zabezpieczenia prywatnych potrzeb osób trzecich, w celach dla powoda komercyjnych. Baza transportowa strony powodowej bez wątpienia zaspokaja potrzeby publiczne, jako że zapewnia należyłą organizację ruchu autobusów, służących prowadzeniu transportu publicznego i niezbędnych do jego realizacji. W przekonaniu Sądu odwoławczego jest to rozumowanie bardzo klarowne i jednocześnie na tyle wyczerpujące, że nie sposób, jak również nie trzeba szukać w tym względzie dalszej argumentacji, bo musiałaby ona polegać na powielaniu przedstawionej analizy.

W odniesieniu do apelacji należy jeszcze podnieść, że przyjęta w niej konstrukcja wykorzystywania bazy transportowej „przy okazji” prowadzenia transportu publicznego nie przystaje do sytuacji, w której bez tej bazy wykonywanie tegoż transportu jest niemożliwe. Strona powodowa dysponuje bazą nie dlatego, że prowadzi transport publiczny i że dzięki temu może czerpać z bazy dochody, ale dysponuje tą bazą po to, by móc transport publiczny wykonywać. W ocenie Sądu Okręgowego nie sposób nie widzieć tu realizacji celu publicznego, rozumianego zgodnie z art. 6 pkt 1 u.g.n. – istota bazy transportowej, wykorzystywanej wyłącznie dla obsługi ruchu autobusowego i przewozu osób, sprowadza się właśnie do ustawowo rozumianego utrzymywania obiektów i urządzeń transportu publicznego.

Sąd Rejonowy, przedstawiając analogiczną do powyższej argumentację, prawidłowo zastosował przepisy art. 6 pkt 1 oraz art. 221 ust. 1 w zw. z art. 72 ust. 3 pkt 4 u.g.n. Te właśnie przepisy stanowią podstawę ustalenia obniżonej stawki procentowej opłaty za użytkowanie wieczyste działek nr (...) w C.. W okolicznościach niniejszej sprawy podstawy takiej nie stanowi natomiast przywołana w apelacji norma art. 73 ust. 2 ustawy, albowiem strona powodowa oparła swoje roszczenie nie na fakcie zmiany sposobu korzystania z nieruchomości po jej oddaniu w użytkowanie wieczyste, lecz na uprawnieniu do niższej stawki opłaty z uwagi na cel, w jakim nieruchomość w takie użytkowanie oddano, także przed dniem 1.01.1998 r. Nie może być więc w tej sprawie mowy o naruszeniu art. 73 ust. 2 u.g.n.

W takim stanie faktycznym i prawnym apelacja strony pozwanej nie podlegała uwzględnieniu, toteż została oddalona jako bezzasadna na mocy art. 385 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach instancji odwoławczej ma oparcie w art. 98 i 99 k.p.c. oraz § 6 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (..).